

I

*(Legislativní akty)***NAŘÍZENÍ****NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/1753****ze dne 23. října 2019****o opatřeních Unie po jejím přistoupení k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 207 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Aby mohla Unie plně vykonávat svou výlučnou pravomoc s ohledem na společnou obchodní politiku a v plném souladu se svými závazky v rámci Dohody Světové obchodní organizace o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS), stane se podle rozhodnutí Rady (EU) 2019/1754 ⁽³⁾ smluvní stranou Ženevského aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních (dále jen „Ženevský akt“), přičemž uvedené rozhodnutí zároveň zmocňuje členské státy, aby Ženevský akt ratifikovaly nebo k němu přistoupily v zájmu Unie. Smluvní strany Ženevského aktu jsou členy Zvláštní unie vytvořené Lisabonskou dohodou na ochranu označení původu a o jejichž mezinárodním zápisu (dále jen „Zvláštní unie“). V souladu s rozhodnutím (EU) 2019/1754 má Unie a členské státy, jež Ženevský akt ratifikovaly nebo k němu přistoupily, ve Zvláštní unii, pokud jde o Ženevský akt, zastupovat Komise.
- (2) Je vhodné stanovit pravidla, která Unii umožní vykonávat práva a plnit povinnosti stanovené Ženevským aktem, a to jménem svým i jménem členských států, které uvedený akt ratifikovaly nebo k němu přistoupily.
- (3) Ženevský akt chrání označení původu, včetně označení původu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012 ⁽⁴⁾ a (EU) č. 1308/2013 ⁽⁵⁾, a také zeměpisná označení ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012, (EU) č. 1308/2013, (EU) č. 251/2014 ⁽⁶⁾ a (EU) 2019/787 ⁽⁷⁾, která jsou v tomto nařízení dále společně označována jako „zeměpisná označení“.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 110, 22.3.2019, s. 55.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 16. dubna 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 7. října 2019.

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady (EU) 2019/1754 ze dne 7. října 2019 o přistoupení Unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních (viz strana 12 v tomto čísle Úředního věstníku).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012 ze dne 21. listopadu 2012 o režimech jakosti zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 343, 14.12.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 671).

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 251/2014 ze dne 26. února 2014 o definici, popisu, obchodní úpravě, označování a ochraně zeměpisných označení aromatizovaných vinných výrobků a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1601/91 (Úř. věst. L 84, 20.3.2014, s. 14).

⁽⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/787 ze dne 17. dubna 2019 o definici, popisu, obchodní úpravě a označování lihovin, používání názvů lihovin v obchodní úpravě a při označování jiných potravin, ochraně zeměpisných označení lihovin, používání lihu a destilátů zemědělského původu při výrobě alkoholických nápojů a o zrušení nařízení (ES) č. 110/2008 (Úř. věst. L 130, 17.5.2019, s. 1).

- (4) Po přistoupení Unie k Ženevskému aktu a poté pravidelně by měla Komise podávat Mezinárodnímu úřadu Světové organizace duševního vlastnictví (dále jen „Mezinárodní úřad“) žádosti o mezinárodní zápis zeměpisných označení, která pocházejí z území Unie a jsou na jejím území chráněna, do jeho rejstříku (dále jen „mezinárodní rejstřík“). Tyto žádosti by měly být založeny na oznámeních od členských států jednajících z vlastního podnětu nebo na žádost fyzické či právnické osoby, jak jsou uvedeny v čl. 5 odst. 2 bodě ii) Ženevského aktu, nebo na žádost uživatele ve smyslu čl. 1 bodu xvii) uvedeného aktu. Při vypracovávání těchto oznámení by členské státy měly zvážit ekonomický zájem na mezinárodní ochraně dotčených zeměpisných označení a přihlížet zejména k produkční hodnotě a vývozní hodnotě, ochraně na základě jiných dohod a stávajícím či potenciálním zneužitím ve třetích zemích.
- (5) Zápis zeměpisných označení do mezinárodního rejstříku by měl sloužit k zajištění kvalitních produktů, spravedlivé hospodářské soutěže a ochrany spotřebitele. Zápis zeměpisných označení by měl být vzhledem k jejich významné kulturní a ekonomické hodnotě posuzován s ohledem na vytvořenou hodnotu pro místní společnosti, s cílem podporovat rozvoj venkova a nové pracovní příležitosti ve výrobě, zpracování a dalších souvisejících službách.
- (6) Komise by měla využívat stávající mechanismy pravidelných konzultací s členskými státy, obchodními sdruženími a unijními výrobci s cílem navázat stálý dialog s příslušnými zúčastněnými stranami.
- (7) Je třeba stanovit vhodné postupy, aby mohla Komise posoudit zeměpisná označení pocházející ze smluvních stran Ženevského aktu, které nejsou členskými státy (dále jen „třetí smluvní strany“), zapsaná v mezinárodním rejstříku, a to za účelem rozhodování o ochraně v Unii a případně o prohlášení neplatnosti této ochrany.
- (8) Prosazování ochrany zeměpisných označení, která pocházejí ze třetích smluvních stran a která jsou zapsána v mezinárodním rejstříku, ze strany Unie by se mělo uskutečňovat v souladu s hlavou III Ženevského aktu, zejména s jeho článkem 14, který vyžaduje, aby každá smluvní strana stanovila účinné právní prostředky na ochranu zapsaných zeměpisných označení a zajistila, aby soudní řízení na ochranu těchto označení mohl zahájit veřejný orgán nebo každá osoba s oprávněným zájmem, ať už fyzická osoba nebo právní subjekt veřejného nebo soukromého práva, v souladu s právním systémem a praxí této smluvní strany.
- (9) K zajištění ochrany unijních, regionálních a vnitrostátních ochranných známek spolu se zeměpisnými označeními a s ohledem na záruku týkající se práv z dřívějších ochranných známek podle čl. 13 odst. 1 Ženevského aktu by měla být zaručena koexistence dřívějších ochranných známek a zeměpisných označení zapsaných v mezinárodním rejstříku, která jsou chráněna nebo používána v Unii.
- (10) Vzhledem k výlučné pravomoci Unie v oblasti společné obchodní politiky by Lisabonskou dohodu na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu z roku 1958, jak byla revidována ve Stockholmu dne 14. července 1967 a pozměněna dne 28. září 1979 (dále jen „Lisabonská dohoda“) neměly ratifikovat nebo k ní přistupovat členské státy, které dosud nejsou jejími stranami.
- (11) Členské státy, které jsou již stranami Lisabonské dohody, by jimi měly mít možnost zůstat, zejména proto, aby byla zajištěna kontinuita udělených práv a plnění povinností stanovených touto dohodou. Měly by však jednat výhradně v zájmu Unie a při plném respektování výlučné pravomoci Unie. Uvedené členské státy by proto měly vykonávat svá práva a povinnosti podle Lisabonské dohody v plném souladu se zmocněním uděleným Uní podle tohoto nařízení. Za účelem dodržení jednotného systému ochrany pro zeměpisná označení zavedeného v Unii, pokud jde o zemědělské produkty, a s cílem dále podpořit harmonizaci na vnitřním trhu by dané členské státy neměly zapisovat na základě Lisabonské dohody žádná nová označení původu pro produkty, jež spadají do oblasti působnosti nařízení (EU) č. 1151/2012, (EU) č. 1308/2013, (EU) č. 251/2014 nebo (EU) 2019/787.
- (12) Členské státy, které jsou již stranami Lisabonské dohody, mají zapsaná označení původu v rámci Lisabonské dohody. Měla by být stanovena přechodná opatření s cílem umožnit pokračování ochrany uvedených označení původu, která splňují požadavky zmíněné dohody, Ženevského aktu a práva Unie.

- (13) Členské státy, které jsou již stranami Lisabonské dohody, chrání označení původu třetích stran uvedené dohody. S cílem poskytnout těmto členským státům prostředky k plnění jejich mezinárodních povinností převzatých před přistoupením Unie k Ženevskému aktu by měla být stanovena přechodná opatření, jež by měla být účinná pouze na vnitrostátní úrovni a neměla by mít vliv na obchod uvnitř Unie ani na mezinárodní obchod.
- (14) Je vhodné, aby poplatky, které mají být podle Ženevského aktu a společného prováděcího řádu k Lisabonské dohodě a Ženevskému aktu Lisabonské dohody (dále jen „společný prováděcí řád“) uhrazeny za podání žádosti o mezinárodní zápis zeměpisného označení u Mezinárodního úřadu, jakož i poplatky, které mají být uhrazeny za další záznamy do mezinárodního rejstříku a za vystavování výpisů, osvědčení nebo jiných informací ohledně obsahu tohoto mezinárodního zápisu, hradil členský stát, z něhož zeměpisné označení pochází, fyzická nebo právnická osoba, jak jsou uvedeny v čl. 5 odst. 2 bodě ii) Ženevského aktu, nebo uživatel ve smyslu čl. 1 bodu xvii) Ženevského aktu. Členské státy by měly mít možnost požadovat, aby fyzická osoba, právnická osoba nebo uživatel uhradili veškeré poplatky nebo jejich část.
- (15) Vzhledem k ekonomické a kulturní hodnotě ochrany zeměpisných označení by Unie měla mít možnost poskytnout k uhrazení případného schodku ve vztahu k provoznímu rozpočtu Zvláštní unie zvláštní příspěvek, jak o něm bylo rozhodnuto Shromážděním Zvláštní unie podle čl. 24 odst. 4 Ženevského aktu, a to v rámci prostředků, které jsou za tímto účelem dostupné v ročním rozpočtu Unie.
- (16) Za účelem zajištění jednotných podmínek k výkonu členství Unie ve Zvláštní unii by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci k vypracování seznamu zeměpisných označení, který má být zahrnut do žádosti o jejich mezinárodní zápis podávané Mezinárodnímu úřadu po přistoupení k Ženevskému aktu, a k následným žádostem o zápis, k zamítnutí námítky, k rozhodnutí o udělení ochrany zeměpisnému označení zapsanému v mezinárodním rejstříku, k zpětvzetí odmítnutí účinků mezinárodního zápisu, k žádosti o zrušení mezinárodního zápisu, k oznámení prohlášení neplatnosti ochrany zeměpisného označení v Unii zapsaného v mezinárodním rejstříku a ke zmocnění členských států činit nezbytné změny týkající se označení původu produktu chráněného podle nařízení (EU) č. 1151/2012, (EU) č. 1308/2013, (EU) č. 251/2014 nebo (EU) 2019/787, a oznamovat je Mezinárodnímu úřadu. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011⁽⁸⁾.
- (17) V souladu se zásadou proporcionality je pro dosažení základního cíle, tedy umožnit Unii účastnit se činnosti Zvláštní unie způsobem zajišťujícím účinnou ochranu zeměpisných označení EU na mezinárodní úrovni, nezbytné a vhodné stanovit pravidla a postupy týkající se opatření Unie po jejím přistoupení k Ženevskému aktu. Toto nařízení nepřekračuje rámec toho, co je pro dosažení sledovaného cíle nezbytné, a to v souladu s čl. 5 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii.
- (18) Je důležité zajistit, aby Komise průběžně sledovala a vyhodnocovala účast Unie v Ženevském aktu. Za účelem provedení takového vyhodnocení by měla Komise mimo jiné zohlednit počet zeměpisných označení chráněných a zapsaných podle práva Unie, pro něž byly podány žádosti o mezinárodní zápis, případy, kdy byla ochrana zamítnuta třetími smluvními stranami, vývoj počtu třetích zemí účastnících se Ženevského aktu, opatření přijatá Komisí pro zvýšení tohoto počtu, jakož i dopad současného stavu práva Unie, pokud jde o zeměpisná označení, na atraktivitu Ženevského aktu pro třetí země a počet a typ zeměpisných označení pocházejících ze třetích smluvních stran, jež byla Uní zamítnuta,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět

1. Toto nařízení stanoví pravidla a postupy týkající se opatření Unie po jejím přistoupení k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označení (dále jen „Ženevský akt“).

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

2. Pro účely tohoto nařízení se „zeměpisnými označeními“ rozumí označení původu ve smyslu Ženevského aktu, včetně označení původu ve smyslu nařízení (EU) č. 1151/2012 a (EU) č. 1308/2013, a zeměpisná označení ve smyslu nařízení (EU) č. 1151/2012, (EU) č. 1308/2013, (EU) č. 251/2014 a (EU) 2019/787.

Článek 2

Mezinárodní zápis zeměpisných označení

1. Po přistoupení Unie k Ženevskému aktu a poté pravidelně podává Komise jakožto příslušný orgán ve smyslu článku 3 Ženevského aktu u Mezinárodního úřadu Světové organizace duševního vlastnictví (dále jen „Mezinárodní úřad“) žádosti o mezinárodní zápis zeměpisných označení chráněných a zapsaných podle práva Unie a vztahujících se k produktům, které pocházejí z Unie, v souladu s čl. 5 odst. 1 a 2 Ženevského aktu.

2. Pro účely odstavce 1 mohou členské státy požádat Komisi, aby do mezinárodního rejstříku zapsala zeměpisná označení pocházející z jejich území, která jsou chráněna a zapsána podle práva Unie. Tyto žádosti vycházejí:

a) z žádosti fyzické či právnické osoby, jak jsou uvedeny v čl. 5 odst. 2 bodě ii) Ženevského aktu, nebo uživatele ve smyslu čl. 1 bodu xvii) Ženevského aktu; nebo

b) z jejich vlastního podnětu.

3. Na základě těchto žádostí přijme Komise prováděcí akty obsahující seznam zeměpisných označení uvedených v odstavci 1 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 2.

Článek 3

Zrušení zeměpisného označení pocházejícího z členského státu, které je zapsáno v mezinárodním rejstříku

1. Komise přijme prováděcí akt s cílem požádat Mezinárodní úřad o zrušení zápisu určitého zeměpisného označení pocházejícího z členského státu do mezinárodního rejstříku v kterémkoli z těchto případů:

a) zeměpisné označení již není v Unii chráněno;

b) na žádost členského státu, z něž zeměpisné označení pochází, která vychází:

i) z žádosti fyzické či právnické osoby, jak jsou uvedeny v čl. 5 odst. 2 bodě ii) Ženevského aktu, nebo uživatele ve smyslu čl. 1 bodu xvii) Ženevského aktu, nebo

ii) z jeho vlastního podnětu.

2. Prováděcí akt uvedený v odstavci 1 tohoto článku se přijímá přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 2.

3. Komise žádost o zrušení neprodleně oznámí Mezinárodnímu úřadu.

Článek 4

Zveřejnění zeměpisných označení třetích zemí, která jsou zapsána v mezinárodním rejstříku

1. Komise zveřejní mezinárodní zápisy oznámené Mezinárodním úřadem podle čl. 6 odst. 4 Ženevského aktu, které:

a) se týkají zeměpisných označení zapsaných v mezinárodním rejstříku a u nichž není smluvní stranou původu ve smyslu čl. 1 bodu xv) Ženevského aktu členský stát; a

b) vztahující se k produktu, pro který je na úrovni Unie poskytována ochrana zeměpisných označení.

2. Mezinárodní zápisy uvedené v odstavci 1 se zveřejňují v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie*. Zveřejnění zahrnuje odkaz na typ produktu a zemi původu.

Článek 5

Posouzení zeměpisných označení třetích zemí, která jsou zapsána v mezinárodním rejstříku

1. Komise posoudí mezinárodní zápisy oznámené Mezinárodním úřadem podle čl. 6 odst. 4 Ženevského aktu, které se týkají zeměpisných označení zapsaných v mezinárodním rejstříku a u nichž není smluvní stranou původu ve smyslu čl. 1 bodu xv) Ženevského aktu členský stát, aby určila, zda obsahují povinné údaje stanovené v pravidle 5 odst. 2 společného prováděcího řádu k Lisabonské dohodě a Ženevskému aktu (dále jen „společný prováděcí řád“) a údaje o jakosti, pověsti nebo vlastnostech, jak je stanoveno v pravidle 5 odst. 3 společného prováděcího řádu, a aby ověřila, zda se zveřejnění uvedené v článku 4 vztahuje k produktu, pro který je na úrovni Unie poskytována ochrana zeměpisných označení.
2. Posouzení podle odstavce 1 se uskuteční do čtyř měsíců ode dne zápisu zeměpisného označení do mezinárodního rejstříku, přičemž nezahrnuje posouzení jiných zvláštních ustanovení Unie týkajících se uvádění výrobků na trh, a zejména sanitárních a fyto-sanitárních norem, obchodních norem a označování potravin.

Článek 6

Námitkové řízení u zeměpisných označení třetích zemí, která jsou zapsána v mezinárodním rejstříku

1. Do čtyř měsíců ode dne zveřejnění mezinárodního zápisu podle článku 4 mohou orgány členského státu nebo jiné třetí země, než je smluvní strana původu ve smyslu čl. 1 bodu xv) Ženevského aktu, nebo fyzická či právnická osoba s oprávněným zájmem, která je usazena v Unii nebo v jiné třetí zemi, než je smluvní strana původu, podat u Komise námitku.

Námitka se podává v jednom z úředních jazyků orgánů Unie.

2. Námitka uvedená v odstavci 1 tohoto článku je přípustná pouze tehdy, je-li podána ve lhůtě stanovené v odstavci 1 tohoto článku a je-li založena na jednom či více z těchto důvodů:
 - a) zeměpisné označení zapsané v mezinárodním rejstříku se shoduje s názvem odrůdy rostlin nebo plemene zvířat a mohlo by uvést spotřebitele v omyl ohledně skutečného původu produktu;
 - b) zeměpisné označení zapsané v mezinárodním rejstříku je zcela nebo částečně homonymní se zeměpisným označením, které je již v Unii chráněno, a v praxi neexistuje dostatečný rozdíl mezi podmínkami místního a tradičního užívání a prezentace zeměpisného označení navrhovaného pro ochranu a zeměpisného označení, které je již v Unii chráněno, a to s ohledem na nutnost zajistit, aby se s dotčenými producenty zacházelo rovným způsobem a aby spotřebitelé nebyli uváděni v omyl;
 - c) ochrana zeměpisného označení zapsaného v mezinárodním rejstříku v Unii by znamenala porušení práva z dřívější ochranné známky na unijní, regionální nebo vnitrostátní úrovni;
 - d) ochrana zeměpisného označení třetí země v Unii by ohrozila užívání zcela nebo částečně totožného názvu nebo výlučnou povahu ochranné známky na unijní, regionální nebo vnitrostátní úrovni či existenci produktů, které byly v souladu s právem uváděny na trh po dobu nejméně pěti let přede dnem zveřejnění mezinárodního zápisu podle článku 4;
 - e) zeměpisné označení zapsané v mezinárodním rejstříku se vztahuje k produktu, pro který není na úrovni Unie poskytována ochrana zeměpisných označení;
 - f) název, jehož zápis se požaduje, představuje na území Unie druhový výraz;
 - g) podmínky uvedené v čl. 2 odst. 1 bodech i) a ii) Ženevského aktu nejsou splněny;
 - h) zeměpisné označení zapsané v mezinárodním rejstříku je homonymní název, který uvádí spotřebitele v omyl a vzbuzuje domněnku, že se jedná o produkty pocházející z jiného území, a to i v případě, že název svým zněním skutečně odpovídá území, regionu nebo místu původu dotyčných produktů.
3. Důvody námitky uvedené v odstavci 2 posoudí Komise ve vztahu k celému území Unie nebo jeho části.

Článek 7

Rozhodnutí o ochraně zeměpisných označení třetích zemí, která jsou zapsána v mezinárodním rejstříku, v Unii

1. Pokud jsou na základě posouzení provedeného podle článku 5 podmínky stanovené v uvedeném článku splněny a Komise neobdržela žádné či žádné přípustné námitky, Komise prostřednictvím prováděcího aktu podle případu obdržené nepřipustné námitky zamítne a rozhodne o udělení ochrany zeměpisnému označení. Tento prováděcí akt se přijímá přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 2.
2. Pokud nejsou na základě posouzení provedeného podle článku 5 podmínky stanovené v uvedeném článku splněny nebo Komise obdržela přípustnou námitku podle čl. 6 odst. 2, rozhodne Komise prostřednictvím prováděcího aktu, zda udělí ochranu zeměpisnému označení zapsanému v mezinárodním rejstříku. Tento prováděcí akt se přijímá přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 2. V případě produktů, jež nespádají do pravomoci výborů uvedených v čl. 15 odst. 1, přijímá rozhodnutí, zda se udělí ochrana zeměpisnému označení, Komise.
3. Rozhodnutí o udělení ochrany zeměpisnému označení v souladu s odstavcem 1 nebo 2 tohoto článku stanoví rozsah poskytnuté ochrany a může obsahovat podmínky, které jsou slučitelné s Ženevským aktem, a zejména stanovit vymezené přechodné období podle článku 17 Ženevského aktu a pravidla 14 společného prováděcího řádu.
4. V souladu s čl. 15 odst. 1 Ženevského aktu oznámí Komise Mezinárodnímu úřadu odmítnutí účinků dotčeného mezinárodního zápisu na území Unie, a to do jednoho roku od přijetí oznámení o mezinárodním zápisu podle čl. 6 odst. 4 Ženevského aktu, nebo do dvou let od přijetí tohoto oznámení v případech uvedených v čl. 5 prvním pododstavci rozhodnutí (EU) 2019/1754.
5. Komise může prostřednictvím prováděcího aktu z vlastního podnětu nebo na základě řádně odůvodněné žádosti členského státu, třetí země nebo fyzické či právnické osoby s oprávněným zájmem vzít zpět, zcela nebo částečně, odmítnutí dříve oznámené Mezinárodnímu úřadu. Tento prováděcí akt se přijímá přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 2.

Komise takové zpětvzetí neprodleně oznámí Mezinárodnímu úřadu.

Článek 8

Používání zeměpisných označení

1. Prováděcí akty přijaté Komisí podle článku 7 se použijí, aniž jsou dotčena jiná zvláštní ustanovení Unie týkající se uvádění výrobků na trh, a zejména společné organizace zemědělských trhů, sanitárních a fyto-sanitárních norem a označování potravin.
2. S výhradou odstavce 1 může zeměpisná označení chráněná podle tohoto nařízení používat kterýkoli hospodářský subjekt dodávající výrobek na trh v souladu s mezinárodním zápisem těchto zeměpisných označení.

Článek 9

Prohlášení neplatnosti účinků zeměpisných označení třetích zemí, která jsou zapsána v mezinárodním rejstříku, v Unii

1. Komise může prostřednictvím prováděcího aktu z vlastního podnětu nebo na základě řádně odůvodněné žádosti členského státu, třetí země nebo fyzické či právnické osoby s oprávněným zájmem prohlásit za neplatné, zcela nebo zčásti, účinky ochrany zeměpisného označení v Unii v některém z těchto případů:
 - a) zeměpisné označení již není chráněno ve smluvní straně původu;
 - b) zeměpisné označení již není zapsáno v mezinárodním rejstříku;
 - c) nadále není zajištěn soulad s povinnými údaji stanovenými v pravidle 5 odst. 2 společného prováděcího řádu nebo s údaji týkajícími se jakosti, pověsti nebo vlastností, jak je stanoveno v pravidle 5 odst. 3 společného prováděcího řádu.

2. Prováděcí akty uvedené v odstavci 1 tohoto článku se přijímají přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 2 a až poté, co byla fyzickým nebo právníckým osobám, jak jsou uvedeny v čl. 5 odst. 2 bodu ii) Ženevského aktu, nebo uživatelům ve smyslu čl. 1 bodu xvii) Ženevského aktu dána možnost hájit svá práva.

3. Pokud proti prohlášení neplatnosti již nelze podat odvolání, Komise prohlášení neplatnosti účinků mezinárodního zápisu zeměpisného označení na území Unie v souladu s odst. 1 písm. a) nebo c) neprodleně oznámí Mezinárodnímu úřadu.

Článek 10

Vztah k ochranným známkám

1. Ochranou zeměpisného označení není dotčena platnost dřívější ochranné známky na unijní, regionální nebo vnitrostátní úrovni, přihlášené nebo zapsané v dobré víře, nebo získané v důsledku užívání v dobré víře na území členského státu, regionální unie členských států nebo Unie.

2. Zeměpisné označení zapsané v mezinárodním rejstříku nelze na území Unie chránit, pokud by s ohledem na pověst a proslulost ochranné známky a dobu, po kterou byla užívána, ochrana zmíněného zeměpisného označení na území Unie mohla uvést spotřebitele v omyl ohledně skutečné totožnosti produktu.

3. Aniž je dotčen odstavec 2, ochranná známka, která byla přihlášena nebo zapsána v dobré víře nebo získána v důsledku užívání, umožňuje-li to dotčené právo, v dobré víře na území členského státu, regionální unie členských států nebo Unie přede dnem, k němuž Mezinárodní úřad oznámil Komisi zveřejnění mezinárodního zápisu zeměpisného označení, a jejíž používání by bylo v rozporu s ochranou daného zeměpisného označení, může být pro daný produkt používána a obnovována i nadále bez ohledu na ochranu zeměpisného označení, pokud neexistují důvody k prohlášení ochranné známky za neplatnou nebo k jejímu zrušení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001⁽⁹⁾ nebo podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436⁽¹⁰⁾. V takových případech je povoleno používání zeměpisného označení i používání příslušné ochranné známky.

Článek 11

Přechodná ustanovení pro označení původu pocházející z členských států, která jsou již zapsána podle Lisabonské dohody

1. Členský stát, který je stranou Lisabonské dohody, si ohledně každého z něj pocházejícího označení původu produktu chráněného na základě některého z nařízení uvedených v článku 1 tohoto nařízení na žádost fyzické nebo právnické osoby, jak jsou uvedeny v čl. 5 odst. 2 bodě ii) Ženevského aktu, nebo uživatele ve smyslu čl. 1 bodu xvii) Ženevského aktu, nebo z vlastního podnětu zvolí, zda požádá o:

- a) mezinárodní zápis uvedeného označení původu podle Ženevského aktu, pokud dotčený členský stát Ženevský akt ratifikoval nebo k němu přistoupil v souladu se zmocněním podle článku 3 rozhodnutí (EU) 2019/1754; nebo
- b) zrušení zápisu daného označení původu v mezinárodním rejstříku.

Dotčený členský stát oznámí Komisi svou volbu podle prvního pododstavce do 14. listopadu 2022.

V případech uvedených v prvním pododstavci písm. a) ověří dotčený členský stát v koordinaci s Komisí u Mezinárodního úřadu, zda je pro účely zápisu podle Ženevského aktu třeba učinit nějaké změny podle pravidla 7 odst. 4 společného prováděcího řádu.

Komise prostřednictvím prováděcího aktu zmocní dotčený členský stát, aby učinil nezbytné změny a oznámil je Mezinárodnímu úřadu. Tento prováděcí akt se přijme přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 2.

⁽⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. L 154, 16.6.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. prosince 2015, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. L 336, 23.12.2015, s. 1).

2. Členský stát, který je stranou Lisabonské dohody, si ohledně každého z něj pocházejícího označení původu produktu spadajícího do oblasti působnosti některého z nařízení uvedených v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení, které však není podle žádného z těchto nařízení chráněno, na žádost fyzické nebo právnické osoby, jak jsou uvedeny v čl. 5 odst. 2 bodě ii) Ženevského aktu, nebo uživatele ve smyslu čl. 1 bodu xvii) Ženevského aktu, nebo z vlastního podnětu zvolí, zda požádá o:

- a) zápis daného označení původu podle příslušného nařízení; nebo
- b) zrušení zápisu daného označení původu v mezinárodním rejstříku.

Dotčený členský stát oznámí Komisi svou volbu podle prvního pododstavce a podá příslušnou žádost do 14. listopadu 2022.

V případech uvedených v prvním pododstavci písm. a) požádá dotčený členský stát o mezinárodní zápis daného označení původu podle Ženevského aktu, pokud tento členský stát Ženevský akt ratifikoval nebo k němu přistoupil v souladu se zmocněním podle článku 3 rozhodnutí (EU) 2019/1754, do jednoho roku ode dne zápisu zeměpisného označení podle příslušného nařízení. Použije se odst. 1 třetí a čtvrtý pododstavec.

Pokud je žádost o zápis podle příslušného nařízení zamítnuta a související správní a soudní opravné prostředky byly vyčerpány, nebo pokud nebyla učiněna žádost o zápis podle Ženevského aktu v souladu se třetím pododstavcem tohoto odstavce, požádá dotčený členský stát neprodleně o zrušení zápisu daného označení původu v mezinárodním rejstříku.

3. Členský stát, který je stranou Lisabonské dohody, může zachovat stávající zápisy v mezinárodním rejstříku pro označení původu produktů nespádajících do oblasti působnosti některého z nařízení uvedených v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení, jimž není poskytována ochrana zeměpisných označení na úrovni Unie.

Tento členský stát může rovněž podat další žádosti o zápis takových označení původu pocházejících z jeho území do mezinárodního rejstříku podle Lisabonské dohody, jsou-li splněny tyto podmínky:

- a) dotčený členský stát oznámil návrh žádosti o zápis takových označení původu Komisi; toto oznámení obsahuje důkaz, že žádost splňuje požadavky pro zápis podle Lisabonské dohody; a
- b) Komise do dvou měsíců od takového oznámení nevydá negativní stanovisko; negativní stanovisko může být vydáno pouze po konzultaci dotčeného členského státu, a to ve výjimečných a řádně odůvodněných případech, kdy důkaz požadovaný podle písmene a) dostatečně neprokazuje, že jsou požadavky pro zápis podle Lisabonské dohody splněny, nebo pokud by daný zápis měl nepříznivý dopad na obchodní politiku Unie.

V případě žádosti Komise o další informace k oznámení učiněnému podle druhého pododstavce písm. a) je lhůta pro reakci Komise jeden měsíc od obdržení požadovaných informací.

Komise okamžitě informuje ostatní členské státy o jakémkoli oznámení učiněném podle druhého pododstavce písm. a).

Článek 12

Přechodná ochrana pro označení původu pocházející ze třetí země, která jsou zapsána podle Lisabonské dohody

1. Členské státy, které byly stranou Lisabonské dohody před přistoupením Unie k Ženevskému aktu, mohou nadále chránit označení původu pocházející ze třetí země, která je stranou Lisabonské dohody, prostřednictvím vnitrostátního systému ochrany s účinností ode dne, k němuž se Unie stane smluvní stranou Ženevského aktu, pokud jde o označení původu zapsaná k tomuto dni podle Lisabonské dohody.

2. Ochrana uvedená v odstavci 1:

- a) se nahradí ochranou v rámci unijního systému ochrany pro konkrétní označení původu v případě, že se ochrana poskytne na základě rozhodnutí podle článku 7 tohoto nařízení po přistoupení dotčené třetí země k Ženevskému aktu, za podmínky, že ochrana poskytnutá na základě rozhodnutí podle článku 7 tohoto nařízení zachovává kontinuitu ochrany příslušného označení původu v příslušném členském státě;
- b) pro konkrétní označení původu zanikne, jakmile skončí účinky mezinárodního zápisu.

3. Není-li určité označení původu pocházející ze třetí země zapsáno podle tohoto nařízení, nebo není-li vnitrostátní ochrana nahrazena v souladu s odst. 2 písm. a), nese výlučnou odpovědnost za důsledky takové vnitrostátní ochrany dotčený členský stát.

4. Opatření přijatá členskými státy podle odstavce 1 jsou účinná pouze na vnitrostátní úrovni a nemají vliv na obchod uvnitř Unie ani na mezinárodní obchod.

5. Členské státy uvedené v odstavci 1 předají Komisi každé oznámení učiněné Mezinárodním úřadem podle Lisabonské dohody. Komise poté předá toto oznámení všem ostatním členským státům.

6. Členské státy uvedené v odstavci 1 tohoto článku učiní u Mezinárodního úřadu prohlášení, že nemohou zajistit vnitrostátní ochranu označení původu produktu spadajícího do oblasti působnosti některého z nařízení uvedených v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení, zapsaného a jim oznámeného podle Lisabonské dohody ode dne, k němuž se Unie stala smluvní stranou Ženevského aktu.

Článek 13

Poplatky

Poplatky, které mají být uhrazeny podle článku 7 Ženevského aktu a upřesnění ve společném prováděcím rádu, nese členský stát, z něhož zeměpisné označení pochází, nebo fyzická či právnická osoba, jak jsou uvedeny v čl. 5 odst. 2 bodě ii) Ženevského aktu, nebo uživatel ve smyslu čl. 1 bodu xvii) Ženevského aktu. Členské státy mohou požadovat, aby fyzická či právnická osoba nebo uživatel uhradili veškeré poplatky nebo jejich část.

Článek 14

Zvláštní finanční příspěvek

Jsou-li příjmy Zvláštní unie odvozeny v souladu s čl. 24 odst. 2 bodem v) Ženevského aktu, může Unie poskytnout zvláštní příspěvek v rámci prostředků, které jsou za tímto účelem dostupné v ročním rozpočtu Unie.

Článek 15

Postup projednávání ve výboru

1. S ohledem na níže uvedené produkty jsou Komisi nápomocny tyto výbory ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011:
 - a) pro vinařské výrobky spadající do oblasti působnosti čl. 92 odst. 1 nařízení (EU) č. 1308/2013 Výbor pro společnou organizaci zemědělských trhů zřízený podle článku 229 uvedeného nařízení;
 - b) pro aromatizované vinné výrobky ve smyslu článku 3 nařízení (EU) č. 251/2014 Výbor pro aromatizované vinné výrobky zřízený podle článku 34 uvedeného nařízení;
 - c) pro lihoviny ve smyslu článku 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 110/2008⁽¹⁾ Výbor pro lihoviny podle článku 47 nařízení (EU) 2019/787;

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 110/2008 ze dne 15. ledna 2008 o definici, popisu, obchodní úpravě, označování a ochraně zeměpisných označení lihovin a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1576/89 (Úř. věst. L 39, 13.2.2008, s. 16) částečně platné do 24. května 2021.

- d) pro zemědělské produkty a potraviny spadající do oblasti působnosti čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce nařízení (EU) č. 1151/2012 Výbor pro politiku jakosti zemědělských produktů zřízený podle článku 57 uvedeného nařízení.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 16

Monitorování a přezkum

Komise do 14. listopadu 2021 posoudí účast Unie na Ženevském aktu a předloží zprávu o hlavních zjištěních Evropskému parlamentu a Radě. Posouzení bude vycházet mimo jiné z těchto hledisek:

- a) počet zeměpisných označení chráněných a zapsaných podle práva Unie, pro která byly podány žádosti o mezinárodní zápis, a případů, kdy byla ochrana zamítnuta třetími smluvními stranami;
- b) vývoj počtu třetích zemí účastnících se Ženevského aktu a opatření přijatá Komisí ke zvýšení tohoto počtu, jakož i dopad současného stavu práva Unie, pokud jde o zeměpisná označení, na atraktivitu Ženevského aktu pro třetí země; a
- c) počet a typ zeměpisných označení třetích zemí, která Unie zamítla.

Článek 17

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 23. října 2019.

Za Evropský parlament

předseda

D. M. SASSOLI

Za Radu

předsedkyně

T. TUPPURAINEN

Prohlášení Komise o možném rozšíření ochrany zeměpisných označení EU na nezemědělské produkty

Komise bere na vědomí usnesení Evropského parlamentu ze dne 6. října 2015 o možném rozšíření ochrany zeměpisných označení EU na nezemědělské produkty.

Komise zahájila v listopadu 2018 studii, jejímž cílem bylo pro doplnění studie z roku 2013 získat další ekonomické a právní důkazy o ochraně zeměpisných označení nezemědělských produktů na jednotném trhu a další údaje o otázkách, jako je konkurenceschopnost, nekalá soutěž, padělání, vnímání spotřebitelů, náklady a přínosy, jakož i o účinnosti modelů ochrany zeměpisných označení nezemědělských produktů z hlediska zásady proporcionality.

V souladu se zásadami zlepšování právní úpravy a se závazky stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů bude Komise zkoumat studii, jakož i zprávu o účasti Unie na Ženevském aktu, jak je uvedeno v článku o monitorování a přezkumu nařízení o opatřeních Unie po jejím přistoupení k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních, a zváží všechny další možné kroky.

Prohlášení Komise o postupu uvedeném v čl. 11 odst. 3 nařízení

Komise konstatuje, že i když je postup uvedený v čl. 11 odst. 3 nařízení z právního hlediska nezbytný vzhledem k výlučné pravomoci Unie, může nicméně uvést, že v kontextu stávajícího *acquis* EU by jakýkoli takový zásah Komise byl výjimečný a řádně odůvodněný. V průběhu konzultací s členským státem vyvine Komise veškeré úsilí, aby společně s členským státem vyřešila případné obavy, a zabránila tak vydání záporného stanoviska. Komise konstatuje, že jakékoli záporné stanovisko by bylo písemně oznámeno dotčenému členskému státu a v souladu s článkem 296 SFEU by v něm byly uvedeny důvody, na nichž se zakládá. Komise by také ráda upozornila na to, že záporné stanovisko nebrání předložení další žádosti týkající se stejného označení původu, pokud byly důvody pro negativní stanovisko dále náležitě řešeny nebo již nejsou použitelné.
